

РАЗУМНОСТЪ ВЪ ПРИРОДАТА.

2 школна лекция на
общия окултенъ класъ (III година)
18. X. 1923 г. София

Печатница МАЛДЖИЕВЪ — Русе

РАЗУМНОСТЪ ВЪ ПРИРОДАТА.

2 школна лекция на
общия окултенъ класъ (III година)
18. X. 1923 г. София.

Печатница МАЛДЖИЕВЪ — Русо.

РАЗУМНОСТЪ ВЪ ПРИРОДАТА.

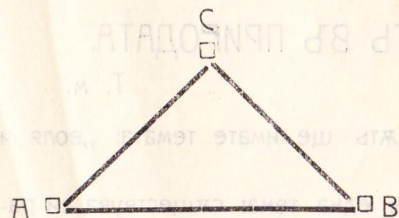
Т. м.

За слѣдующия пътъ ще имате темата: „воля и безволие“.

Ако ви се зададе една тема: съществува ли разумность въ природата, какво бихте писали? Това е една философска тема. Вѣрующитѣ ще кажатъ, че има разумность, но това трѣбва да се докаже. Въ математиката казваме, че $A:B = B:C$. Това сж величини, които трѣбва да се докажатъ. Какъ ще докажете, че $A=B$? Математицитѣ иматъ правила, иматъ извѣстни методи, съ които може да докажатъ това. Тия правила сж разумни.

Първото доказателство за това, че въ природата съществува разумность е движението. Разумността започва съ движение. Тамъ, дѣто нѣма движение, не може да има разумность. Ще каже нѣкой: защо именно? Онзи, който може да констатира най-малкото движение между двѣ точки, въ него има зачатъкъ на разумность, значи прави разлика, че единъ прѣдметъ се е прѣмѣстилъ отъ едно мѣсто на друго. Туй движение, което става въ външната природа, става и въ мозъка на човѣка.

Да кажемъ, че имате точката А. Тази точка е

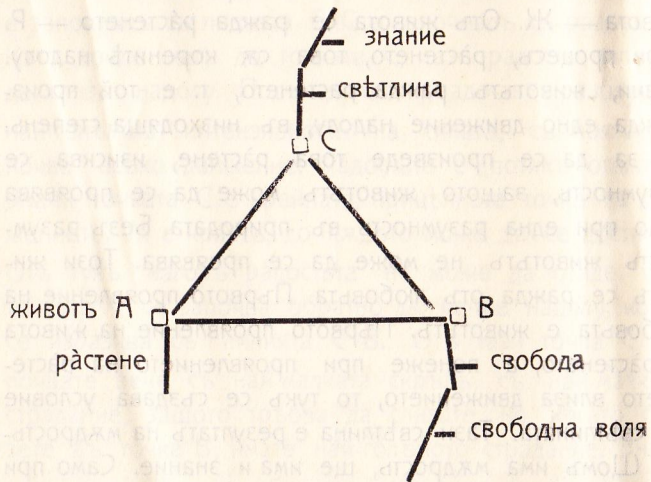
едно силово движение, единъ потикъ. Вие не го знаете. Имате линията А С. Тя прѣдставя едно движение, едно състояние въ човѣка. Човѣкъ, който

е започналъ съ линията А С е започналъ съ радостта. Като дойде горѣ до точката С, тази радостъ започва да слиза надолу. Подъ думата „радостъ“ разбирамъ най-голѣмата интензивностъ на силата, съ която започва всѣко движение. Радостта е потикъ отвжтрѣ. Значи точката С е крайната, прицѣлната точка на движението. Тя е краятъ, до кждѣто може да се достигне. Отъ тукъ нагорѣ радостта не може да отиде. Отъ точката С се започва обратно движение надолу, което се изразява съ линията С В. Отъ тази точка С започвате вече съ най-малката скръбъ, съ най-малкото страдание, защото трѣбва да слизате, но когато слѣзете въ точка В, имате най-голѣмото страдание. Значи тукъ процесътъ е обратенъ. Отъ точка А започва радостта, С е точката на най-голѣмата радостъ, отдѣто надолу почва да се намалява, минава въ малка

скръбъ, която постепенно се увеличава и като достигне точка В, то е мѣстото на най-голѣмата скръбъ. Отъ точка В надолу туй страдание не може да слѣзе.

И тъй въ природата има единъ законъ, който прѣвръща тия двѣ енергии. Тогава имате движение на радостъ А С и движение на скръбъ С В, т. е. $A:C = C:B$. Човѣкъ накопява въ себе си тия природни сили, за да може да се прояви наново. Този първиятъ потикъ А С ние го наричаме потикъ на живота — Ж. Отъ живота се ражда рѣстенето — Р. Този процесъ, рѣстенето, това сж коренитѣ надолу. Значи, животътъ ражда растенето, т. е. той произвежда едно движение надолу, въ низходяща степенъ. Но за да се произведе това рѣстене, изисква се разумностъ, защото животътъ може да се проявява само при една разумностъ въ природата. Безъ разумностъ животътъ не може да се проявява. Този животъ се ражда отъ любовта. Първото проявление на любовта е животътъ. Първото проявление на живота е рѣстенето, а понеже при проявлението на рѣстенето влиза движението, то тукъ се създава условие за свѣтлината. Тази свѣтлина е резултатъ на мѣдростта. Щомъ има мѣдростъ, ще има и знание. Само при свѣтлината може да има знание. Когато мислимъ за ангелитѣ, ние си прѣдставяваме, че тѣ живѣятъ въ

една непрѣривна свѣтлина, а когато мислимъ за Бога, трѣбва да знаемъ, че той е свѣтлина безъ никакви сѣнки. Слѣдователно, тамъ, дѣто има свѣтлина има знание, а дѣто има знание има единъ другъ потокъ въ природата, а именно въ свѣтлината трѣбва да има просторъ, свобода. И тъй имаме едно друго движение. Отъ С. къмъ В. се ражда свободата, а свободата ражда свободната воля.

Само при свободата се проявява свободната воля, а тамъ, дѣто се проявява свободната воля, се

проявява Истината. Слѣдователно, вие не може да започнете съ живота по обратенъ пътъ. Растенията не растагъ отгорѣ надолу, а растатъ отдолу нагорѣ. Въ Божествения свѣтъ е така, всички нѣща растагъ отдолу нагорѣ. Основата на всички нѣща е любовта. Не може да израстне нѣщо въ свѣта безъ любовъ. Любовта е основа за проявяването на каквото и да е животъ на каквато и да е разумность, на каквато и да е свобода или свободна воля. Сега щомъ се говори за любовта, вие разбирате едни вътрѣшни трептения, но това не е любовъ. Любовта е почва, въ която се проявява живота. Нѣма друга основа въ свѣта, освѣнъ Любовта. Туй може да го провѣрите: щомъ загасне любовта, хората веднага умиратъ. И когато нѣкой умира отъ разрывъ на сърцето, отъ що умира? — Отъ безлюбие. Нѣкой има апоплексически ударъ въ мозъка. Отъ какво става туй? — Отъ малко свѣтлина. Нѣкой се задушава. Отъ какво става това? — Отъ малко въздухъ. Значи, нѣма свобода на дишането. Слѣдователно, когато нѣкой каже, че животътъ нѣма смисълъ, този човѣкъ вече не разсждава правилно. Ние запитваме: отъ гдѣ е туй разсждение, че животътъ нѣма смисълъ? Ако вие стричате живота, вие отричате и разумността. Съ какво сравнявате това разсждение? За да направите какво и да е

сравнение въ математиката, или въ каква и да е друга наука, вие трѣбва да имате прѣдметъ, съ който да сравнявате. Слѣдователно, въ вашия умъ имате мѣрка, а тази мѣрка принадлежи на разумния животъ, и тогава вие разсждавате. Казвате: животътъ нѣма смисълъ. Да, нѣма смисълъ, но кой животъ? Когато ние казваме, че животътъ нѣма смисълъ, подразбираме животъ, употребенъ несъобразно законитѣ на разумността, но вънъ отъ тази разумность. И тогава казваме: такъвъ единъ животъ, употребенъ вънъ отъ разумността, нѣма смисълъ.

И тъй, животътъ започва съ чувствуване. Тамъ, дѣто има растеніе, има и едно малко чувствуване, а тамъ, дѣто може да се появи едно чувствуване, има и растежъ. Гдѣто има растежъ, тамъ се явява радостъ и скръбъ. Това е неизмѣненъ законъ. Щомъ чувствувате, щомъ имате разуменъ животъ, неизбежно ще дойдатъ и радоститѣ, и скърбитѣ. И ако вие искате да имате живота, безъ да растете, безъ да чувствувате, такива нѣща въ природата не съществуватъ. Слѣдователно, когато единъ човѣкъ скърби или казва че скърби, това е доказателство, че въ него съществува единъ разуменъ животъ. Той прави разлика между радостъ и между скръбъ, значи той едновременно мисли. Питамъ: вие до сега виждали ли сте,

какво нѣщо е скръбта, какво нѣщо е радостта? Нѣкои казватъ: всѣко нѣщо, което човѣкъ знае, той го вижда. Не може да знаешъ нѣщо, прѣди да си го видишъ. Знанието произтича отъ виждането. Трѣбва да видишъ, за да знаешъ. И въ природата е така. Знанието се е появило отпослѣ. Най-първо се е появило чувствуването, и когато човѣкъ е придобилъ външни впечатления, на тази почва се появилъ органа за досегашното гледане. Запримѣръ, въ глеститѣ нѣма очи, което потвърждава мисълта, че очитѣ се явяватъ късно. Какво мислятъ съврѣменнитѣ учени хора по този въпросъ, не зная. Глеститѣ иматъ само зачатѣкъ отъ очи, но нѣматъ органъ за зрѣние.

И тъй, радостта и скръбта, това сж двѣ качества на всичкитѣ чувства, които се появяватъ въ човѣка.

Сега азъ ви говоря върху този прѣдметъ, защото въ вашия умъ има забъркани работи. Вие казвате: защо свѣтътъ нѣ е така направенъ, не е иначе направенъ, че ние ли трѣбва да страдаме и т. н.? Оставете тия глупави разсждения! Вие сте родени да страдате, но вие сте родени и да се радвате; слѣдователно, вие сте родени и за радостъ и за скръбъ. Родени сте да живѣете: да чувствувате, да скърбите и да се радвате. Защо имате толкова долно мнѣние

за страданието? Защо сте тъй неприязнени към него? Едно от ний-великитѣ проявления на живата природа, това сѣ страданията, това сѣ скърбитѣ. И като отидете на небето, нѣма да те питатъ, колко си се радвалъ, но ще те питатъ, прѣзъ колко страдания, прѣзъ какви скърби си миналъ. Тамъ радоститѣ не ги турятъ въ смѣтка, както тукъ на земята не питатъ за бѣднитѣ. Като дойдете на земята, всѣки пита, богатъ ли си. И ако си богатъ, интересуватъ се за тебе; ако си бѣденъ, не се интересуватъ. А като отидешъ на небето, тамъ те питатъ, скърбѣлъ ли си, и по това те зачитатъ. Ако кажешъ, че си се радвалъ, казватъ: оставете този човѣкъ, той е харчилъ само. Въ радостта човѣкъ нищо не придобива, той само харчи готовата енергия. Онзи, който скърби, придобива знание, придобива мъдростъ, облагородява се, повдига се. И менъ ми е чудно, че вие, които сте толкова умни, всички искате само радостта. Обърнете Библията и ми кажете, гдѣ се казва „блажени, които се радватъ“? Напротивъ, за тѣхъ се казва: „Горко вамъ, които ядете и пиете“. А Христосъ казва: „Блажени ницитѣ духомъ! Блажени, които гладуватъ и жадуватъ за Правдата! Блажени, които страдатъ!“ И при все това, всички искате да бъдете щастливи. Ами че двѣ Евангелія въ свѣта може ли да има? Ако

искате другото евангелие, цѣлиятъ свѣтъ — това е сегашното евангелие.

Сега има друга една философия, която изopaчава тия факти. Казватъ: когато нѣкой човѣкъ страда, това е карма. Кармата нѣма нищо общо съ страданията и съ скърбитѣ въ свѣта. Страданията и скърбитѣ, това е езикътъ на живата природа, това е езикътъ на Бога — първиятъ езикъ, съ който Богъ започва да ни говори, за да ни пробуди отъ дълбокия сънъ, въ който духътъ пада. Богъ го пораздрусва и казва: „Стани, синко, събуди се и започни да мислишъ!“ Тукъ нѣма никаква карма. Кармата е езикътъ, съ който ни се говори да не се отклоняваме отъ Божествения пътъ. Да не смѣсвате скръбта и страданията съ вашитѣ грѣхове. Питамъ тогава: ако е вѣрно това, че страданията сѣ кармата на човѣка, тогава, какви грѣхове е направилъ Христосъ, че страда? Той, ако и синъ Божий, дойде на земята да научи нѣкои уроци, да се усвѣршенствува. Той дойде главно да научи онзи великъ законъ на Любовта, който Богъ Му прѣдаде, да научи какъ става жертвата, какъ Богъ повдига падналитѣ същества. Този урокъ Христосъ трѣбваше да го прѣдаде на своитѣ по-малки братя. Това наричамъ изкупление. И до сега още този законъ не е изясненъ. Слѣдователно, стра-

данията, това сж божественъ езикъ. И азъ ви казвамъ: когато започнете да страдате, вие сте въ границитѣ на разярения животъ. Страдате ли. Богъ ви обича, не страдате ли, вие нѣмате нищо общо съ Бога, съ Любовта. Сега вие ще кажете: защо сж тия страдания? Не забравяйте, че вашитѣ страдания образуватъ радоститѣ на другитѣ, а вашитѣ радости сж скърби за другитѣ хора. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, за да уясна тази си мисль. Нѣкой здравъ, тежкъ старецъ, качилъ се на коня, язди и се радва. Коньтъ обаче радва ли се? — Не, не се радва. Дойдатъ въ гората и коньтъ по нѣкакъвъ начинъ се освободилъ отъ юлара си, и хайде въ гората. Сега коньтъ се радва, но старецътъ радва ли се? — Старецътъ скърби. Докато старецътъ бѣше на коня, той се радваше, коньтъ скърбеше, а когато коньтъ избѣга въ гората, той се радваше, а старецътъ скърбѣше. Питамъ: скръбта на този старецъ, скръбъ на коня ли е? — Не, коньтъ се радва. Слѣдователно, нашитѣ интереси въ дадения случай не се съвпадатъ. Когато вие страдате, това значи, че вашиятъ конь е отишълъ въ гората. Е, хубаво, какво зло има въ това, че вашиятъ конь е отишълъ въ гората, я ми кажете? Какъвъ грѣхъ има въ това? Ще гледате философски на тази работа и ще кажете: коньтъ ми отишълъ въ гората. Що отъ това? Нека си почине, нека се

поразходи азъ ще го почакамъ. Ако дойде единъ день, азъ ще му се кача и тогава азъ ще се радвамъ, а тъй ще скърби. Тия разсждения ви сж не-обходими. Вие, като ученици, ако не разсждавате така, нѣма да имате една правилна философия за живота. Божествениятъ свѣтъ не приема невѣжество. Той изключва всѣко невѣжество, изключва всѣко противорѣчие, изключва всѣко насилие. Въ школата всички вие трѣбва да мислите здраво, и слѣдъ като мислите здраво, ще започнете да прилагате тия принципи.

Сега, нѣкои казватъ: ама вие не живѣте добръ. Азъ ще ви задамъ другъ единъ въпросъ: ако вие кажете, че нашиятъ Учителъ не живѣе добръ, я ми кажете, по кои правила не живѣе добръ? Или ще кажете: нашиятъ Учителъ не мисли добръ. По кои правила не мисля добръ? Трѣбва да ми докажете това! Само въ Божествения свѣтъ сжществуватъ правила. Дайте ми онази мѣрка, съ която се мѣри добрия животъ! Тази мѣрка не сжществува на земята, тя сжществува само въ Божествения свѣтъ.

И тъй, въ дадения случай, вие не може да знаете, дали другъ човѣкъ живѣе добръ или не. Въ дадения случай само азъ мога да кажа, дали живѣя добръ или не. Нито за васъ може да знае нѣкой, живѣете ли добръ или не. Вие разсждавате по другъ

начинъ. Ето каква е мисълта ми. Имате точката А. Да знаешъ, подразбира не продължителенъ периодъ въ даденъ моментъ. Този периодъ може да е една стомилионна частъ отъ секундата, и ти не може да го мѣришъ. Въ този даденъ моментъ трѣбва да знаешъ всичкитѣ възможности, които се съдържатъ, и да знаешъ какъ да постъпишъ. Може да има сто милиона начини какъ да постъпишъ, но отъ тия сто милиони начини на цѣлокупния животъ, има да избирашъ единъ начинъ, споредъ който да извършишъ едно добро дѣло. Ти отивашъ при една бѣдна вдовица, запримѣръ вдовицата А. Ще кажешъ: какво ще направя, като отида при нея? Ти като идешъ при тази вдовица, ще извършишъ своята длъжностъ, а именно съ това си посѣщение може да дадешъ потикъ на сто милиона други хора да направятъ добро. Туй е законъ. Ти може да имашъ само тази длъжностъ днесъ. Въ дадения моментъ ти не си пратенъ да идешъ при всичкитѣ бѣдни, а само до една бѣдна, но ти си едно звено въ природата, и когато туй звено се потегли отъ този Божественъ принципъ, всичкитѣ други звена отъ другитѣ верижки, отъ другитѣ върви ще се наредятъ едно слѣдъ друго. Въ тази Божествена верига може да влизатъ милиарди халки, е ако ти се откажешъ да вървишъ напредъ,

втората, третата, и всички халки не ще се мръднатъ, и тѣ ще се откажатъ; ако ти потеглишъ напредъ, всичкитѣ халки на веригата ще се помѣстятъ една слѣдъ друга. Това е единъ математически законъ. Всѣка мисль, която дойде у васъ, трѣбва да ѝ дадете потикъ, т. е. не трѣбва да противодѣйствувате на Божественитѣ мисли вжтрѣ въ себе си. Отъ туй гледище се опрѣдѣля закона за свободата.

Да кажемъ, че буквата А прѣдставя една Божествена мисль, а буквата В — една човѣшка мисль. Божествената мисль върви въ възходяща степенъ, а човѣшката — въ низходяща степенъ. Отъ тукъ слѣдва, че когато двама души дружатъ заедно, тѣ изведнѣжъ, въ даденъ случай не могатъ да иматъ една и сѣща Божествена мисль. Азъ ви казахъ, че една стомилионна частъ отъ секундата, това е единъ моментъ. Значи, тази мисль, която е дошла въ тебъ, въ една секунда може да се прѣдаде на сто милиона души. Като мине прѣзъ сто милиона души въ нашия свѣтъ, дава една единица. И тъй, една мисль като мине прѣзъ сто милиона души, за 1 секунда образува първата единица, първата мѣрка. Слѣдователно, онзи, у когото има човѣшка мисль, трѣбва да се подчини на онзи, у когото има Божествена мисль. Такъвъ е законътъ. Мжжъ или жена, братъ или се-

стра, еднакво трѣбва да спазватъ закона. Братче и сестриче живѣятъ заедно. У братѣтъ има Божествена мисль, у сестрата има човѣшка мисль. Тя цѣлия день трѣбва да се подчинява на братя. Втория день сестрата има Божествена мисль, а братѣтъ — човѣшка. Тогава братѣтъ трѣбва да се подчинява на сестрата. Не се ли подчини, ще дойде прѣчицата на майката. Всѣкога биятъ не онзи който има Божествена мисль, а онзи, който има човѣшка мисль. Страданията не сж нищо друго, освѣнъ доказателство за това, че вне не сте се подчинили на разумната, на Божествената мисль. Всѣкога, когато не се подчинишъ, въ тебъ ще има една малка скръбъ, едно малко страдание. Казватъ: на дѣсно въ пѣтя! Като ученици на тази велика Божествена школа вие ще имате тѣзи мѣрки, съ които да разграничавате правите отъ кривитѣ схващания. Щомъ станете сутринъ, ще се попитате: имамъ ли днесъ Божествената мисль? Ако като станешъ сутринъ мислишъ най-първо какво да сготвишъ, у тебъ е дошла човѣшката мисль. Станешъ ли сутринъ, не мисли за човѣшкото, но започни да се молишъ Богу, помисли за бѣднитѣ вдовици и кажи: днесъ мжжъ ми може и безъ готвено. Тогава и той ще каже: днесъ Божественото се проявява въ жена ми, нека отиде при беднитѣ. На

другия день пѣкъ може въ мжжа да се прояви Божествената мисль и той ще каже: днесъ нѣма да нося нищо за готвене, ще отида да посѣтя нѣкои бѣдни. Постѣпи ли така, и жената нѣма да се сърди, че не е донесълъ нищо въ къщи. Туй е законъ! Щомъ единъ човѣкъ има Божественъ потикъ за нѣщо, не му въздѣйствайте по никой начинъ! Въздѣйствувате ли, непременно ще ви дойде едно голѣмо страдание. Дайте ходъ на Божественитѣ мисли, на Божественитѣ желаня, на Божественитѣ дѣйствия! Само по този начинъ може да растете правилно, да придобивате знание и мждрость. Всичко туй зависи отъ вашата свободна воля. Никой не може да каже какъ сте изпълнили волята Божия, само вие знаете. Щомъ вие почувствувате едно малко страдание, вие знаете какъ сте изпълнили волята Божия. Нѣкой пѣтъ човѣкъ може да се смѣе, да е радостенъ, безъ да подозирате въ него нѣкаква скръбъ. Външно, той е много радостенъ, но задъ тази външна радосъ се крие една голѣма скръбъ. Нѣкой пѣтъ човѣкъ е скърбенъ, но задъ тази скръбъ се крие радосъ. Ние не можемъ да знаемъ каква е сжщността на нѣщата. Слѣдователно, всѣки човѣкъ, у когото разумното е започнало да се проявява, той трѣбва да провѣрвява тия свои състояния, защото само слѣдъ като ги про-

вѣрява, той ще може да се домогне до тази вѣтрѣшна свѣтлина, която е необходима за живота. Така той ще нареди живота си по най-добрия начинъ. Кой е най-ообриятъ начинъ. — Този, по който Богъ е създалъ свѣта. По нѣкой пѣтъ ние казваме: да се обичаме! Но какъ, по кой начинъ да се обичаме? — Като постѣпваме разумно. По кой начинъ? — Като се разбираме. Да, но какъ да става всичко това, трѣбва да знаемъ. Запримѣрь, правилото е: щомъ нѣкой братъ започне да ти говори, спри се, наложи си всичкото спокойствие да го изслушашъ докрай. А пъкъ, ако братъ ти говори Божествено, той нѣма да говори дълго врѣме. Онѣзи хора, които иматъ Божествена мисль, тѣ говорятъ кратко.

Сега, вие ще ми възразите: Христосъ е държалъ дълги бесѣди, по нѣколко часа. Туй се нуждае отъ доказателство. Една бесѣда може да е дълга, може и да е кратка. Дългитѣ бесѣди сж несъдържателнитѣ, а краткитѣ бесѣди сж съдържателнитѣ. Да ви докажа това. Говорителътъ е А. Започва да говори. Слушательтъ му е В, но е злѣ разположенъ къмъ А. И двамата сж отрицателни. Едва що А казалъ 10 думи, В го прѣкъсва: много говоришъ, стига, азъ те разбрѣхъ. Въ този случай бесѣдата е дълга. Така е, когато нѣкой не те обича. Ако пъкъ А и В

сж положителни, като започне А да говори, В се страхува да не би скоро да свърши, току му казва: говори, говори, много малко е това. Слѣдъ като А говори два часа, В. казва: говори още! Значи бесѣдата е кжса. Всичкитѣ съдържателни бесѣди сж все кратки, понеже сж моменти, т. е. всѣка една бесѣда е свързана съ единъ малъкъ моментъ. Нѣкой пѣтъ нѣкой човѣкъ говори много работи. но ти отъ цѣлата му бесѣда схванешъ само една негова мисль. То е бесѣдата. Ддругитѣ работи ти не слушашъ, а разсѣждавашъ само върху една мисль: Богъ е Любовь! Другъ пъкъ взелъ другъ пасажъ отъ бесѣдата. Слѣдователно, кжситѣ бесѣди сж по-съдържателни, Ако ти запомнишъ цѣлата бесѣда на проповѣдника. ти ще бждешъ нѣщо като фонографъ. А какво значи думата фонографъ, можете ли да я изтъкувате? „Фоно“ — на прѣчки значи звукъ, гласъ.

Туй е философско разбиране на въпроса. Кжситѣ бесѣди подразбиратъ опрѣдѣленъ моментъ. Всѣко прѣдложение въ кжсата бесѣда е нѣщо отдѣлно, като житно зърно. Веднѣжъ посѣто туй зърно вѣтрѣ въ тебе, то постепенно ще се размножава, и слѣдъ врѣме тази бесѣда ще стане дълга. Вземете, запримѣрь, колко малко е записано въ Евангелието отъ това, което Христосъ е говорилъ, но върху туй малкото,

колко много сж писали хората! И ако разгледате цѣлата литература, ще видите, че тя се гради върху туй малкото останало отъ Христа. И тъй, въ живота трѣбва растене! Растенето поражда чувствуване а въ чувствуването има радостъ и страдание. Съ страданието се започва разумния животъ. Радостъ и скръбъ, това сж двата елемента на разумния животъ. Щомъ дойдемъ до разумния животъ, ще се яви свѣтлината, а дѣто има свѣтлина, тамъ има и знание. Щомъ дойде знанието, ще има свобода, ще се прояви свободната воля. Тогава висшиятъ разуменъ животъ може да се прояви въ своята пълнота, а това е цѣлътъ, къмъ която всички ученици на окултнитѣ школи въ свѣта се стремятъ — да подготвятъ почва за разумния животъ на земята. Подъ думата „земя“ се разбира разумния човѣкъ вътрѣ въ неговата душа. Тѣзи Божествени мисли трѣбва да се посѣятъ въ неговия умъ, че за въ бъдеще да нѣма нужда да се занимаваме съ елементарни работи и да ги доказваме.

Упражнение. Съ малко свити прѣсти ржцѣтъ поставяме на гърдитѣ. Постепенно изправяме ржцѣтъ напърѣдъ, а прѣститѣ държимъ допрѣни. Ржцѣтъ пакъ на гърдитѣ, и послѣ пакъ напърѣдъ, но прѣститѣ държимъ отдалечени. Съединяваме прѣститѣ и поставяме ржцѣтъ на гърдитѣ.

Ржцѣтъ успоредно напърѣдъ, съ дланитѣ навънъ, и успоредно на лицето.

Ржцѣтъ на страна, съ бавно движение на хвърчене, послѣ постепенно засилване.

Ржцѣтъ напърѣдъ, на гърдитѣ, настрана, напърѣдъ, на гърдитѣ, напърѣдъ съ допрѣни прѣсти, на гърдитѣ съ свити прѣсти, напърѣдъ съ полукръгове. Ржцѣтъ нагорѣ успоредно, бавно спущане настрана, послѣ напърѣдъ и съ съединени прѣсти ги поставете на гърдитѣ.

Т. м.

